

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 368/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 CoE/255/2010-38 z 8. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47

ods. 3 ústavy uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 CoE/255/2010-38 z 8. júla 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu“).

Ako vyplynulo zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených, sťažovateľka ako oprávnená doručila súdnemu exekútorovi Mgr. D. K. (ďalej len „súdny exekútor“) 30. novembra 2009 návrh na vykonanie exekúcie, ktorým sa domáhala vymoženía sumy 1 260,94 € s príslušenstvom proti povinnej na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku č. k. RK-600/08/GR z 10. októbra 2008 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), ktorý nadobudol právoplatnosť 6. novembra 2008 a stal sa vykonateľným 10. novembra 2008 (ďalej len „exekučný titul“).

Okresný súd Prievidza (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 15 Er/2609/2009-11 zo 7. apríla 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vychádzajúc z toho, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, a preto nie je spôsobilým exekučným titulom.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie, v rámci ktorého namietala oprávnenie exekučného súdu posudzovať platnosť rozhodcovskej doložky, keďže v konaní podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) tak možno urobiť len na základe žaloby podľa § 40 tohto zákona. Poukázala aj na z jej pohľadu nesprávne a skresľujúce závery exekučného súdu založené na neúplnom a nedostatočnom oboznámení sa so samotným znením rozhodcovskej doložky.

Krajský súd uznesením sp. zn. 5 CoE/255/2010 z 8. júla 2010 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu.

Uznesenie okresného súdu č. k. 15 Er/2609/2009-11 zo 7. apríla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE/255/2010-38 z 8. júla 2010 nadobudli právoplatnosť 28. júla 2010.

Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd sa jej argumentmi o nedostatku právomoci exekučného súdu preskúmať a zaoberať sa platnosťou dohody o rozhodcovskej doložke nevysporiadal vôbec napriek tomu, že to malo pre posúdenie veci podstatný význam, a preto išlo o skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Podľa sťažovateľky *„Dôsledkom postupu porušovateľa je, že námietku nedostatku právomoci a porušenie zákona prvostupňovým súdom vôbec neriešil, keďže sám neuviedol k tejto otázke nič, a zároveň sa ani reálne nemohol stotožniť s dôvodmi k tejto otázke v uznesení súdu prvého stupňa, kde sa neuvádzajú.“*

Sťažovateľka k tejto námietke ešte uvádza, že namietané uznesenie krajského súdu rovnako, ako aj uznesenie prvostupňového súdu nerieši otázku právomoci, *„keďže výlučné odcitovanie zákona nie je riešením ani v zmysle ust. § 157 ods. 1 O. s. p., ktoré vyžaduje uvedenie právneho posúdenia, t. j. právneho posúdenia právomoci exekučného súdu na postup, ktorý sťažovateľ podaným odvolaním namietal“*. V nadväznosti na to sťažovateľka vyslovuje názor, že *„Nezohľadnenie odvolania porušovateľa v časti namietajúcej nedostatok právomoci predstavuje porušenie práva na súdnu ochranu ohľadne práva na relevantné zdôvodnenie rozhodnutia ako nástroja postupu súdu z hľadiska jeho nezávislosti, dodržiavania a aplikácie zákona.“*

Sťažnosť pre porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE/225/2010-38 z 8. júla 2010 sťažovateľka ďalej odôvodnila takto:

«Oprávnenie exekučného súdu zastaviť exekúciu, resp. zamietnuť žiadosť o vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, ktorá je vedená na základe rozhodcovského rozsudku vydaného v zmysle ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej aj ZoRK) upravuje ust. § 45...

Z citácie ustanovení zákona v uznesení Krajského súdu v Trenčíne – porušovateľa v spojení s prvostupňovým rozhodnutím sa domnieva sťažovateľ, že k zamietnutiu dôvodov došlo podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK...

Hypotéza § 45 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní obmedzuje rozsah preskúmvacej oprávnení exekučného súdu výlučne na plnenie vyplývajúce z exekučného

titulu a jeho skúmanie ako objektívne nemožné, nedovolené či v rozpore s dobrými mravmi. Z tohto ustanovenia ani v širšom zmysle nevyplýva, že exekučný súd má právo preskúmavať právny dôvod, na základe ktorého sa v rozhodcovskom konaní plnenie uplatnilo. Posúdenie hmotnoprávneho základu plnenia je obmedzené len na základné konanie (t. j. konanie vo veci samej) ako také...

Ustanovenie § 45 ZoRK oprávňuje súd zastaviť výkon rozhodnutia výlučne vtedy, ak by išlo o plnenie objektívne nemožné..., právom nedovolené... či v rozpore s dobrými mravmi...

Pre exekučný súd tiež platí viazanosť rozhodnutím orgánu, ktorého rozhodnutie má len vykonať... Predmetné ustanovenie pri určení rozsahu preskúmaného oprávnenia exekučného súdu je potrebné vykladať z hľadiska určenia toho, čo sa má vykonať – „plnenie na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok“...

Porušovateľ svojím postupom nerešpektuje ani prekážku rozsúdenej veci – v rozpore s názorom Súdneho dvora EÚ...»

Podľa sťažovateľky ak spotrebiteľ nepodá žalobu o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, všeobecný súd nemôže naprávať toto jeho opomenutie a ani nahrádzať celkovú pasivitu spotrebiteľa v rozhodcovskom konaní (rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-40/08, Asturcom Telecomunicaciones SL v. Cristina Rodriguez Nogueira).

Sťažovateľka ďalej uviedla, že „proti rozhodcovskému rozsudku sp. zn. RK-600/08/GR povinný nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle uvedeného zákona. Uvedené... znamená, že exekučný súd nemá ex offo právomoc nahrádzať pasivitu povinného v predchádzajúcom konaní argumentmi o práve preskúmať rozhodcovský rozsudok v merite veci. Postup nad rámec uvedeného je postupom nezákonným a protiústavným v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy.“

V spojitosti s tým sťažovateľka poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 vo veci Mostaza.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napokon sťažovateľka uviedla, že „Z vyššie uvedenej argumentácie podporovanej aktuálnou rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že predpokladaný postup (vzhľadom na spôsob odôvodnenia rozhodnutia porušovateľom spočívajúci v citácii zákonných ustanovení) v otázke právomoci exekučného súdu Krajským súdom v Trenčíne a postup v zmysle takéhoto výkladu je v rozpore so zákonnou úpravou a teda porušením čl. 2 ods. 2 Ústavy. Keďže právo na zákonom upravený postup štátneho orgánu je súčasťou práva na súdnu ochranu, postup porušovateľa v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a Exekučným poriadkom je porušením tohto práva.“.

K namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka okrem iného uviedla:

«Postupom Krajského súdu v Trenčíne bol ústavný článok 47 ods. 3 porušený. Povinný napriek absolútnej pasivite v celom predchádzajúcom konaní, napriek namietaniu platnosti rozhodcovskej doložky v samotnom rozhodcovskom konaní alebo nepodaní návrhu na začatie konania podľa § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní bol postupom Krajského súdu v Trenčíne postavený do pozície ako keby žalobu, resp. námietku podal, teda ako keby vykonal procesný úkon, hoci tak nikdy nespravil a naopak sťažovateľovým prvým úkonom malo byť až odvolanie. V prípade podaných námietok či žaloby povinným by však sťažovateľ mal aspoň právo sa k nim vyjadriť, kým v tomto prípade k argumentácii porušovateľa či prvostupňového súdu nemohol zaujať ani stanovisko...»

Postup spočívajúci v nahradení vôle a činnosti protistrany sťažovateľa aj činnosťou Krajského súdu v Trenčíne nemá oporu v zákone a jednoznačne vedie k záveru, že konštatovanie „žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní veci“ bolo porušené v neprospech sťažovateľa.»

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie týmto nálezom:

„I. Základné právo spoločnosti P., s. r. o... podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 5 CoE/255/2010-38 zo dňa 08. 07. 2010 porušené.

II. Základné právo spoločnosti P., s. r. o... podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 CoE/255/2010-38 zo dňa 08. 07. 2010 porušené.

III. Uznesenie Krajského súdu v v Trenčíne č. k. 5 CoE/255/2010-38 zo dňa 08. 07. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Trenčíne je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,30 EUR vrátane DPH (slovom tristotri eur tridsať eurocentov) za dva úkony právnej služby – prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti á 143,07 EUR vrátane DPH (120,23 EUR + 19 % DPH) + 2 x režijný paušál á 8,58 EUR vrátane DPH (7,21 EUR + 19 % DPH) na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Sťažovateľka namietala porušenie v petite označených práv uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE/255/2010-38 z 8. júla 2010.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tohto svojho ústavného poslania a postavenia nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom krajského súdu, ktorý na odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 Er/2609/2009-11 zo 7. apríla 2010 uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako správne potvrdil, pričom sa stotožnil s jeho vecným posúdením a rozhodnutím o časti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) so záverom, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, a preto nie je spôsobilým exekučným titulom. V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom krajského súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej exekučnej veci.

Ústavný súd poznamenáva, že o predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľky analogického skutkového a právneho obsahu ako posudzovaná sťažnosť už rozhodoval svojimi skoršími uzneseniami (napr. I. ÚS 202/2010, IV. ÚS 269/2010, I. ÚS 284/2010, IV. ÚS 310/2010), a preto pri posudzovaní tejto sťažnosti vychádzal aj z odôvodnenia svojich skorších uznesení, na ktoré zároveň v podrobnostiach odkazuje.

Sťažovateľka pripojila k sťažnosti okrem iného aj uznesenie okresného súdu č. k. 15 Er/2609/2009-11 zo 7. apríla 2010. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého „odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok“. Keďže krajský súd sa v napadnutom uznesení stotožnil s názorom prvostupňového súdu, ústavný súd považuje za dôvodné citovať relevantnú časť označeného rozhodnutia okresného súdu, v ktorej sa uvádza:

„V predmetnej veci vydal rozsudok JUDr. G. R., ktorého vopred stanovil oprávnený. Rozhodca, ktorého si vyberá oprávnený, je oprávnený vydať aj bez vypočutia žalovaného

rozhodcovský rozsudok, ak sa v žalobnom návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúcej zo skutočností uvedených žalobcom. Tak tomu bolo aj v predmetnej veci, pretože rozhodca súčasne doručoval žalovanému výzvu na vyjadrenie sa k žalobe a zároveň doručil ihneď aj rozhodcovský rozsudok. Žalovaný, teda spotrebiteľ, nemal žiadnu možnosť ovplyvniť tak výber rozhodcu a vyjadriť sa k návrhu. Pri garantovanej rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní) dochádza k porušeniu uplatňovania práv na strane spotrebiteľa.

Súd vo všeobecnosti uvádza, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, *Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores*, C-240/98 až C-244/98, Zb. s 1-4941, bod 25, ako aj z 26. októbra 2006, *Mostazo Claro*, C-168/05, Zb. s 1-10421, bod 25).

Súd pritom prihliada pri výkone rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, *ex offio* na nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom. Pri tejto príležitosti dáva súd do pozornosti rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-40/08 z 6. októbra 2009, *Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira*, v ktorom bola riešená predbežná otázka, ktorá sa týkala výkladu smernice 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v tom zmysle, že súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí i bez návrhu uplatniť neprímeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve. Zo záveru tohto rozsudku vyplýva povinnosť exekučného súdu prihliadnúť aj z úradnej moci na neprijateľné podmienky upravené v rozhodcovskej doložke. Nekalú povahu rozhodcovskej doložky súd má preskúmať v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.“

V nadväznosti na uvedené nemôže ústavný súd súhlasiť s názorom sťažovateľky, podľa ktorej „*Porušovateľ sa s argumentmi sťažovateľa o nedostatku právomoci*

exekučného súdu preskúmavať a zaoberať sa platnosťou dohody o rozhodcovskej doložke nevyporiadal vôbec, napriek tomu že pre posúdenie veci to malo podstatný význam...“.

V reakcii na námietky sťažovateľky ústavný súd neposudzoval, či a do akej miery je napadnutý výklad danej problematiky krajským súdom optimálny, ale iba zisťoval, či nie je interpretáciou natoľko extrémnou, a teda svojvoľnou, že by vybočovala z postulátov spravodlivého procesu vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd nedospel k záveru, že by napadnuté rozhodnutie krajského súdu č. k. 5 CoE/225/2010-38 z 8. júla 2010 bolo svojvoľné a zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým § 44 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní, § 52 ods. 1 a § 53 ods. 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov a na túto právnú úpravu nadväzujúcich právnych noriem, ako zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v platnom znení, smernice Rady Európskych spoločností č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a ďalšej súvisiacej legislatívy, ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté uznesenie krajského súdu z 8. júla 2010 aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec

použitých zákonných ustanovení a vylučujúcich možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ďalej konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaného uznesenia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno toto rozhodnutie kvalifikovať ako arbitrárne ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto základných práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto je sťažnosť v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2010